

1. kapitola

Pavel ty kluky viděl už předtím, když byl na fotbalovém hřišti. A hned věděl, že by bylo lepší si s nimi nic nezačínat. Vždyť tam také vůbec nehráli fotbal, ale jen posedávali na lavičce a trefovali se prázdnými láhvemi do odpadkového koše na druhé straně cesty. A pokaždé, když se sklenice o kovovou hranu odpadkového koše rozbila, hlasitě křičeli a vzájemně se poplácávali. Téměř, jako by šlo jen o to, ty láhve rozbít. Pavel se u hřiště zastavil jen na chvíli, než pak partu zadem objel a rychle ujížděl přes louku. Přitom celou dobu doufal, že jsou natolik zabraní do své činnosti, že si ho nevšimnou.

Ale očividně se mýlil. Když teď zatočil do úzké uličky mezi domy, objevili se najednou všichni před ním a zastoupili mu cestu. Museli běžet opravdu rychle a nějakou zkratkou, pomyslel si, jasně, jistě se tady vyznali lépe než on.

Pavel šlápl na brzdu a chtěl se otočit, ale bylo pozdě. Těch kluků bylo pět a čekali jen na to, jestli se pokusí ujet. I když se právě všichni tvářili tak, jako by tu byli jen náhodou a dívali se na něj skoro přátelsky. Pavel dobře věděl, že ho sundají z kola hned, jakmile udělá nějakou chybu.

Když ještě bydlel v Berlíně, zažíval často nepříjemnosti s takovými výrostky, kteří si o sobě mysleli, že jsou obzvláště silní a jen pro vlastní pobavení cíhali na ostatní. Ale to bylo v Berlíně, kde se vyznal a většinou stačilo říct jméno nějakého známého siláka ze školy, aby ho podobní uličníci nechali na pokoji. Nehledě na to, že tam by se mu nikdy nestalo, že by zabočil do ulice, o které ještě přesně nevěděl, kam vede...

Tihle kluci byli asi stejně tak staří jako on a všichni na sobě měli trika s kapucí, jen jeden z nich měl na hlavě uvázaný černý šátek s bílými pirátskými lebkami. Vyzývavě se na něho usmívali a pomalu se přibližovali.

Vlastně mám jen jednu jedinou šanci, přemýšlel Pavel. Musel předstírat, že mu připadalo úplně normální, že se před ním kluci tak najednou objevili. Kdyby pochopili, že se jich nebojí, snad by vyvázl bez toho, že by mu něco provedli.

Pavel se na ně taky usmál a kývl hlavou.

„Seš v pohodě?“

„A sám?“ zeptal se kluk s pirátským šátkem na hlavě, který byl nejspíš vůdcem bandy.

„Jo, docela to ujde,“ odpověděl Pavel, který se rozhodl vsadit všechno na jednu kartu. „Ale je prima, že jsem vás potkal,“ řekl a doufal, že se mu netřese hlas.

„Cože?“ vyhrkl vedoucí bandy. „My se snad známe, nebo co?“

„To ne,“ prohlásil Pavel. „Ale vy budete jistě vědět, kde se tady dá sehnat krmení pro zvířata. Potřebuji totiž koupit svému psovi maso,“ vymýšlel si bez váhání. „Je to docela velký pes a jen suché granule mu nestačí. Potřebuji něco pořádného s kostmi a vnitřnostmi a tak. Nejlepší by bylo stejně nějaké řeznictví. Čím krvavější kousek, tím víc mu to chutná.“

Ted' na něj všichni zírali, jako kdyby ty informace museli nejdříve strávit.

„Máme tu jen jeden supermarket,“ řekl pak jeden z bandy. Jen podle hlasu Pavel poznal, že to musí být děvče, její obličej pod kapucí skoro nebylo vidět. „Tady pojedíš doleva,“ vysvětlovala mu cestu, „a pak dál až k hlavní silnici a tam už ten obchod uvidíš.“

„Bezva,“ pomyslel si Pavel. „Díky!“

Když se zapřel do pedálů a chystal se odjet, skutečně všichni ustoupili a udělali mu místo. Ale právě, když už

si začal myslet, že měl jednou zase z pekla štěstí, chytl ho vůdce party za bundu.

„Tak moment! Nejdřív si musíme vyjasnit pár věcí. Kdo vlastně seš?“

„Pavel. Proč?“

„A seš tady novejš, nebo co?“

„Jasně,“ přikývl Pavel a vnímal, jak se začíná potit. „Jinak bych se nemusel vyptávat, kde dostanu to maso.“

„Pro tvýho psa, jo?“

„Přesně tak, už jsem to přeci říkal.“

„Já myslím, že kecáš. Žádnýho psa nemáš! Už jsem tě totiž viděl včera a to jsi taky u sebe žádnýho psa neměl, stejně jako dneska. Takže, kde by tak asi mohlo být to tvoje psisko?“

„Páni,“ zvolal Pavel. „Ty si myslíš, že s ním tady můžu jen tak pobíhat? Ten je teď v ohradě hned za domem, jinak by byl nebezpečný.“

Šéf bandy se jen ušklíbl a oběma rukama chytil říditka Pavlova kola. Potom s nimi trhnul tak, že Pavel stihl taktak seskočit.

„Hej, co to má znamenat? Já se s vámi nechci hádat, lidi, opravdu, vraťte mi moje kolo a nechte mě jet, už i tak jedu pozdě. Když se nevrátím včas, tak...“

„Dost řečí,“ přerušil ho šéf bandy. „Přejdeme k věci.“

„Přesně tak,“ řekl jeden z kumpánů. Přistoupil o krok blíž a natáhl ruku. „Naval prachy!“

„Co?“

„Tvý peníze, kámo! Seš hluchej? Když chceš koupit maso, musíš mít přece u sebe prachy!“

„A ty nám teď dáš,“ pokračoval vedoucí party. „Pak ti dojdem pro to maso. Možná! A možná taky ne. To už poznáš brzo. Takže, co bude?“

„Já... já nevím,“ koktal Pavel. „No, já myslím, napadá mě, že jsem úplně zapomněl vzít si dost peněz, mám jen... Tady, podívejte!“ Z džín vytáhl dvacetikorunu a podal ji vůdci party. „Víc nemám, opravdu ne!“

Všichni z bandy se poťouchle usmívali a Pavlovi tak dávali najevo, že mu neuvěřili ani slovo. Všechno bylo zbytečné, jeho trik nevyšel!

Chlapec se rozhlédl kolem, jestli přece jen nejde kolem někdo, kdo by mu pomohl. Ale nebyl tu nikdo, ulička byla jako po vymření, ani za okny nebyl vidět žádný pohyb.

„Bylo to ode mne opravdu hloupé, já vím,“ zkusil to Pavel naposledy. „Ale nic jsem vám neudělal a taky ani nevím, co po mně vlastně chcete...“

„Dělal sis z nás blázny, řekl bych já,“ prohlásil šéf. „Udělal jsi chybu. Neměl jsi nám lhát! Teď tě musíme potrestat.“

Řekl to s lítostí v hlase, ale Pavel věděl, že ji jen předstíral. A uvědomoval si, že mu nejspíš natlučou. Nebo mu seberou kolo! Nebo nové sportovní boty...

Ale hned nato uviděl, jak dívka s kapucí strčila do vůdce a pokynutím hlavy ukázala na místo za Pavlem. I všichni ostatní teď nervózně zírali stejným směrem, jako kdyby tam viděli ducha.

Pavel se pomalu otočil. Jen několik metrů za ním stál nějaký pes! Velký pes, který měl naježenou srst na hřbetě a vyceněné zuby! S vrčením se k nim pes přibližoval a vypadalo to, že chce každým okamžikem přejít do útoku a někomu z přítomných se zakousnout do krku.

Všichni z bandy ustoupili o krůček zpět. Jen on stál najednou úplně sám uprostřed ulice. A pes se stále přibližoval! Až nakonec stál hned vedle něj a začal na bandu zuřivě štěkat.

Pavel nechápal, kde se tu ten pes vzal, taky ho nikdy předtím neviděl. Ale pokud se příliš nemýlil, pak ho ten pes právě teď bránil. Jako kdyby naprosto přesně věděl, že Pavel potřebuje pomoc...

„Odvolej si to psisko!“ přikázal mu vůdce party, ale jeho hlas připomínal spíš krákání vrány a byla z něj cítit nejistota. Měl opravdu strach! A ostatní taky!

Pavel nechal psa ještě chvíli štěkat, než mu zašeptal: „To už stačí. Sedni!“

Pes přestal štěkat a posadil se vedle chlapce. Ale jakmile se někdo z bandy jen pohnul, začal okamžitě znovu vrčet.

„Ty,“ zavolala ta dívka, „my jsme to tak nemysleli, jasný? Měla to být jen legrace. A teď si toho psa pevně drž a nech nás jít!“

„Počkej,“ vložil se náhle do řeči vůdce bandy. „Vy to nevidíte? To není žádný cizí pes, my ho přece známe!“ Otočil se k Pavlovi. „Je možný, že jsi z té starý vily nahore u lesa?“

„Jo,“ přikývl chlapec, ale nebylo mu jasné, proč se teď na sebe všichni podívali a zbledli ještě víc než předtím.

„Pak... pak je to...“ začalo koktat to děvče.

„Ten zatracenej pes zabiják!“ dokončil její větu vůdce bandy. Zíral na Pavla a vykřikl na něj: „Jak ses sem s tím psiskem dostal? Co to má znamenat? Jak to, že...“

„Zdrháme odsud!“ přerušila ho dívka. „Nemám náladu na nějaký dohadování. A už vůbec ne, když je tady ten zabijáckej pes!“

*T*oho kluka se šátkem na hlavě zná, teď už to ví jistě. Je to stejný mladík, který se u nich několikrát objevil, když ještě v domě žila jeho stará rodina. Ten kluk se v zahradě pokaždé sešel s tou velkou holkou, pak přelezli plot a zmizeli. Stejně jako v den, kdy za nimi do lesa běžela s pláčem ta malá dívka. A on překousal provaz, aby mohl sledovat její stopu...

I později to byl zase tentýž výrostek se šátkem na hlavě, který na něj křičel a hnal se proti němu. Pak se tam najednou objevili taky ostatní, drželi klacky a chtěli ho zbít. Je si jist tím, že to byli přesně ti, kteří teď stojí před ním. Byla tam i ta dívka s kapucí, teď znovu poznal její hlas! Ale tentokrát se zdálo, že z něj mají strach. Víc než tehdy v lese, to vycítil.

Znovu naježil chlupy tak, aby vypadal větší. A zase začal vrčet, i když mu ten chlapec vedle něj klidným hlasem domlouval. Najednou se všichni otočili a utíkali pryč! Proto napnul všechny svaly v těle, aby mohl vyskočit

a pustit se do jejich pronásledování, když v tom hoch zavlel: „Zůstaň!“

Podíval se na něj a krátce zavrtěl ocasem na důkaz toho, že povelu rozuměl.

„K noze!“ přikázal chlapec.

Pes napřímil tělo a postavil se vedle něj.

Ten hoch měl dobré oči. Ale když se přitisknul k jeho noze, ucítil, jak se chlapec třese. Musí něco udělat, aby mu začal věřit.